

Priestor pre život

Časopis Ročník I Číslo 5 Cena zdarma

Cena časopisu Priestor pre život je zdarma. No budeme radi, keď vydávanie časopisu podporíte sumou 10 Sk. Touto sumou podporíte nie len vydanie ďalšieho čísla, ale aj organizáciu, ktorá ho vydáva. Preto Vám za pochopenie ďakujeme.

Úvodník

Oznamujeme Vám milí čitatelia, že naše články NIE SÚ PRAVDOU. Našli sme odvahu aj ochotu prehlásiť, že hlásame len malé pravdy, nášho vlastného vnímania sveta. Možno, že to čo hlásame, sú len polopravdy alebo malé bezvýznamné pravdičky. Boli by sme veľmi neradi, ak by ste nás niektorí začali vnímať ako nositeľov veľkých právd. Nie sme tým a možno tým ani nebudeme. Väčšia pravda sa skladá zo syntézy - spojenia malých právd, z toho vzniká väčšia pravda. **Každý človek na tomto svete žije vo svojej pravde.** Keď spojíme názory 6 miliárd ľudí na zemi, vznikne spojením 6 miliardová pravda. Takáto pravda sa stane veľkou a pravdivou, bude to najväčšia pravda, ktorá vznikla tu na Zemi. No zostane bezvýznamnou a maličkou len v malom kúsku vesmíru.

Ak nájdeme ochotu a odvahu spájať malé pravdy, dozvieme sa väčšie pravdy. Okrem odvahy a ochoty to vyžaduje skutočnú **pokoru**. Možnože si poviete. "Ako môžeme spojiť tak rozporuplné a rôzne názory?" Je to vôbec možné? Čo ak je to možné? Či sa nestretávame so spojením možného s nemožným, v každodennom živote? Či teplo a chlad nie je možné spojiť do tej istej kvality? Či dobro a zlo nie sú stranami tej istej

mince? Či láska a nenávisť nevytvoria tú istú hodnotu?

Aj autor tohto článku si prednedávnom myslel, že hlása **Veľkú Pravdu**. Dnes ten istý autor vie, že hlása len malú bezvýznamnú pravdičku. Ten istý autor prosí o ospravedlnenie a odpustenie tých, ktorých jeho **Veľká Pravda** pomýlila a zvedla z ich cesty. O toto ospravedlnenie a odpustenie by sme mali poprosiť všetci. Všetci všetkých, ktorých sme zvedli z ich cesty. Mali by sme to urobiť

alebo zabúdali na Vašu pravdu milí čitatelia, nemajte nám to za zlé. Často zabúdame len preto, aby sme sa rozpomenuli, aby sme sa zase nekonečne veľakrát objavili v sebe to, čo nás robí **LUĎMI. Ste úžasní takí aký ste, ľudia.** Veď či práve život aký žijeme, nám nedáva nekonečné príležitosti objavovať v sebe jedinečnosť a neopakovateľnosť? Keď budeme končiť naše články radami, poučovaním či výčitkou, robíme to z lásky k Vám ľudia.

Ako napríklad: **Dokedy si budeme hrýzť do vlastného nosa a sťažovať si, že je to bolestivé?**

**Podivuhodný príbeh alebo ako ktosi ...
čítajte na strane 2**

v rodinách, v národoch. Mali by to urobiť politici, cirkevní hodnostári, vedci, lekári, skrátka všetci. Ospravedlnenie je aj odpustenie a odpustenie povznáša našu Dušu, aj celú osobnosť. Nájdeme odvahu, ochotu aj pokoru to urobiť?

Ak by sme predsa na chvíľu zabudli

Motto:

POSOLSTVO

"Sám Pán Boh nás sem na túto Zem poslal,
ako zvon, ktorý šíri zo seba to najkrajšie čo je v ňom!"
"Chodte, budeš to mať ťažké,
ale vedz, že budem s tebou pri každej tvojej skúške".
"Chodte a to najkrajšie zo seba šír, lebo teba som povolal, aby si ľuďom oči, aj srdcia otvoril".
"Chodte a rozdávaj Lásku,
Pokoj, Dobrotu a Ja Ti budem žehnať na každom tvojom kroku".

Milan

Pokračujeme vo výstavbe oteplených chatiek pre bezdomovcov

čítajte na strane 8

Podivuhodný príbeh alebo ako ktosi stretol anjela.

V živote sa často stávajú rôzne "zvláštnosti". Väčšinou, keď o nich rozprávame druhým, tak nám neveria alebo si myslia, že sme klamári, podvodníci či blázni. Vyrozprávame Vám príbeh jedného bezdomovca, ktorý toho o sebe veľa nenarozpráva. Raz v "slabej" chvíľke začal rozprávať jednu svoju životnú epizódu, aj keď to išlo z neho ako s chlpatej deky.

Už dlhšiu dobu bol bezdomovec sa túlal po uliciach. Bolo pre neho pravidlom, že leto strávil v rôznych ubytovniach, no prišla zima a bol na ulici pod holým nebom. Stalo sa to aj v decembri roku 2001. Napadlo ho, že by mal skončiť s týmto životom, spáchať samovraždu. Odišiel zo Žiliny do Bratislavy, že tam skončí so svojim životom. Jeho cesta viedla k misionárkam Matky Terezy, kde dávali polievky. Ako samotár nikoho neoslovoval, najedol sa a rozmýšľal nad svojim plánom. V jedálni si všimol skupinku chlapov, sedeli a rozprávali. Obišiel ich a odchádzal z budovy von. Vchod do budovy bol iba jeden a zrazu vonku oproti kráča jeden zo skupinky mužov z jedálne.

"Zarazilo ma to, keď pred chvíľkou tam ešte sedel, nevidel som ho, že ma predbehol, lebo z budovy som vychádzal len ja sám. Bol to pre mňa šok, ako sa dostal z budovy. Kráčal oproti mne a chcel sa mi prichovoriť. Otočil som sa a kráčal som na opačnú stranu. Nechcel som sa s nikým baviť, chcel som byť vtedy sám." Zrazu ďalší "šok", zrazu kráčal oproti mne. "Mne neujdeš", povedal a díval sa mi do očí. Bol to asi 50-ročný muž, na pohľad tiež bezdomovec. Zastavil som sa, "Čo od mňa chce", pomyslel som si. Nemal som chuť nikomu nič vysvetľovať. Začal sa ma vypytovať, kam idem, čo idem robiť a tak podobne. Začal som mu klamať a vymýšľať, že si hľa-

dám ubytovanie a tak podobne. Nemohol a nechcel som sa mu priznať, že som tu prišiel pre niečo iné. Od tej doby sme boli spolu, trvalo to tri mesiace. Volal sa Maroš, aspoň sa tak predstavil. Rozprával mi aj o svojej rodine, kde žil a býval.

Po troch mesiacoch sme sa rozišli dosť divným spôsobom. Po troch mesiacoch som ho hľadal v Prahe, Bratislave vypytoval som sa na neho rôznych ľudí, všetko márne. Ako keby sa pod ním zem prepáda. A nikto ani u misionárk Matky Terezy o ňom nik nevedel, ako keby ten človek nejestvoval alebo to vypadá tak, ako keby som si to všetko vymyslel.

Za tie tri mesiace som zažil zvláštne a neveriteľné veci, vtedy som si to ani neuvedomoval, vtedy sa mi tie "zázraky" zdali úplne normálne a prirodzené. Až po čase som si to začal uvedomovať a spo-

minať, dávať veci do súvislostí.

Prvú noc ma zobral do svojej "nocľahárne", spával v betónovej konštrukcii mosta. Hodne mi rozprával o živote, iným trochu divným spôsobom ako som bol zvyknutý. Vždy sa prispôboval mne, čo som chcel ja, chcel aj on. Jeho stála prítomnosť ma úplne odpútala od úmyslu spáchať samovraždu. Našli sme si nové ubytovanie v záhradnej chatke v Petržalke. Nekúrili sme si a predsa nám bolo teplo. Živil sa vraj žobraním pred kostolmi, vyžobral toľko, koľko som si pomyslel, čítal moje myšlienky. Fungovalo to asi takto: "Pomyslel som si, že potrebujem 150 korún". Zakrátko prišiel a doniesol 1 5 0 k o r ú n . "Pomyslel som si, že potrebujem 700 korún, zakrátko prišiel a doniesol 700 korún. Najväčšiu sumu, na ktorú som pomyslel bola 2200 korún, zakrátko prišiel

aj s 2200 korunami. Vtedy ma nenapadlo, že číta moje myšlienky, alebo som si to neuvedomoval."

Žili sme si ako králi, nemali sme o nič núdzu. Jedného času sme obývali ako "králi" podkrovie budovy Úradu vlády SR. Obliekli sme si obleky, urobili vizitky a v podkroví tejto budovy sme strávili veľa mrazivých dní a nocí. "Vládli" sme nad úradom vlády, bolo nám tam dobre. Na otázku ako ste sa vy dvaja bezdomovci dostali do vládnej budovy, ktorá je prísne strážená? "Bolo to jednoduché, pustili nás dnu, vyviezli sme sa výtahom a obývali sme "interiér" pod-

krovie". /podrobne opísal, budovu, podkrovie, poz. redakcie/

Veľa sme spolu cestovali po Slovensku. Raz vo vlaku sme sedeli v kupé oproti sebe. Zrazu pozriem a Maroš nesedi oproti mne. Ako som sa rozhodol vstať a hľadať ho na chodbe, ozval sa: "Prečo ma hľadáš, keď som tu"! Sedel na svojom mieste, ako pred tým. Zase som si pomyslel, že mi šibe, no bolo to tak.

Z tohto človeka, ktorý sa predstavil ako Maroš, prúdila zvláštna energia. Mal v sebe niečo čo vás "oblbnie", zvláštna sila či energia. Vtedy vás ani nenapadne pýtať sa "prečo", "ako". Vždy mi hovoril: "Buď sám sebou". Keď som sa ho často pýtal na jeho "zázraky" vždy mi odpovedal: "Raz na to prídeš"! Raz sme boli na cestách po Slovensku, chcel som sa vrátiť do opustenej chatky v Petržalke. On mi na to hovorí: "Nechod tam, kde už nič nie je"! Vtedy som nechápal čo tým myslí. Až po čase som sa dozvedel, že v dobe našej neprítomnosti, chatku zapálili feťáci. Chatka zhorela, neostalo po nej nič.

Keď sa mi po troch mesiacoch stratil, zúfalo som ho hľadal a vypytoval. Až v tom čase som si uvedomil, že som stretol "anjela", mimozemšťana" či "človeka"? V tom čase mi zachránil život a pripomínal, že aj môj život má cenu. Aj keď často beznádejný, ťažký, no predsa život.

Asi ho už nikdy nestretnem, objavil sa v čase, kedy som ho potreboval, pomohol mi vrátiť sa k samému sebe.

Koľko je "anjelov", "mimozemšťanov", či ľudí takých ako bol "Maroš"?

Z času na čas sa objavia a zase stratia. Medzi ľuďmi ako je náš bezdomovec sa často objavujú. Lebo ľudia čo chcú žiť, zomrú, a tí čo dokážu zomrieť a prijať smrť, ožijú a budú žiť možno navždy.

Názor čitateľky - Utrpenie ľudí zblízuje

Utrpenie ľudí zblízuje. Ak vidíš, že niekto trpí, tak aj ty si tým musel trpieť alebo tým trpiš, inak by si to nevidel. Vtedy vznikne v srdci túžba pomôcť človeku v utrpení a tým aj láska. Každý má lásku v sebe a každý ju prejavuje tak ako vie najlepšie. No človek ktorému chceš pomôcť v utrpení nie je schopný prijať lásku a odmietne ju. Tým spôsobí utrpenie sebe a smútok v srdci toho kto mu chce

vie prijať lásku svojím spôsobom. A tu vzniká rozpor a nepochopenie. Treba sa naučiť prijať lásku vo všetkých spôsoboch aj v takých, o ktorých si povieme, že nám to aj tak nepomôže. Alebo v takých, ktoré ešte nepoznáme.

Ak prijme lásku od druhého nech je akákoľvek, dali sme možnosť človeku byť darcom a jeho to obšťastní, lebo mohol

lásku dať. Je to v schopnosti prijímať a dávať. Človek čo trpí,

ale mohol dať druhému a nemyslí na seba.

Aké by to bolo keby všetci pomoc odmietali a chceli len dávať, to čo majú najlepšie, no nebolo by nikoho čo by prijal. Ľudia by boli tak isto nešťastní, ako teraz, keď chce každý len prijať a málokto dávať. A to je druhý extrém tej istej veci. Preto ak chceš dávať a pomáhať v čistote srdca ako najlepšie vieš, nauč sa aj prijímať od druhých, keď dávajú to najlepšie čo je v nich.

Príbehy z vojny

Ludia si na seba vymýšľajú rôzne ukrutnosti ako iných zlomiť, pokoriť fyzicky a psychicky. Jeden človek žijúci ako bezdomovec na Slovensku, rodený Slovák z bývalej Juhoslávie nám vyrozprával zážitky z občianskej vojny. Sami sme boli prekvapení, čo všetko je možné. Často sme neveriacky krútili hlavou nad hranicami, čo všetko je schopný vydržať človek. My čo žijeme v mieri si ani neuvedomujeme, čo všetko vyprodukuje ľudská nenávisť. V prvej časti príbehu opisujeme jednu epizódu jeho života z vojny. V druhej časti budeme hovoriť o jeho zážitkoch z väzenia, kde ho zatvorili pre dezerciu.

Bol som šofér obrneného transportéru, išli sme v kolóne, cez prieszor som nevidel predchádzajúce vozidlo. Zrazu sa pod predným kolesom ozval silný výbuch, pancier vozidla sa rozochvel ako zvon, nebolo zrazu nič počuť ani vidieť. Obrovská sila prevrátila ťažké vozidlo na bok cesty, len štipľavý dym a hukot v ušiach. Človek bol ako v tranze, necítiš bolesť, len inštinkt záchrany - utekať von! Každý z posádky sa snažil opustiť priestor, vlastná munícia by dokázala zničiť všetko živé pod pancierom. Takto ohlušení a vystrašení sme liezli ako pomätené pavúky zo všetkých dier. Keď mi v ušiach stíšil piskot a hukot, uvedomil som si, že sme "stupili" na protitankovú mínu. Ohlušení, ale predsa šťastní, že sme prežili svoju smrť, sme si obzerali svoju pancierovú rakvu, ako leží na boku s odtrhnutými kolesami. Vtedy sme necítili dotčené telá, v tej radosťi vás nič nebolí. Naše "šťastie" trvalo pár minút, keď zrazu sa nám za chrbtami ozvali cvakajúce závery samopalov. "Ruky hore", zaznel revajúci hlas. Stáli sme ako prikovaní, pomyslel som si: "To už je môj

koniec". V našej posádke bol jeden Maďar, ten sa ozval prvý: "Ja nie som Srb, som Maďar - katolík z Vojvodiny!" "To by mohol povedať každý", zahrnel veliteľ chorvátskej domobranu. "Ukáž

preukaz" hovorí veliteľ. Maďar vytiahol preukaz v dvojazyčnej reči. "Dobre, zmizni preč", hovorí veliteľ. Potom sa ozval ďalší Maďar, tiež z Vojvodiny, aj jeho prepustil chorvátsky veliteľ. Ozval som sa, "Ja som Slovák, nie som Srb"! "Ty Čech a bojuješ za Srbov" zreval na mňa veliteľ.

"Som Slovák z Vojvodiny a či som sa ja pýtal do tejto vojny"?! "Ukáž preukaz"! zavelil veliteľ. Obzrel si môj preukaz v dvojazyčnej reči a povedal: "Bež s nimi". Rozbehli sme sa všetci traja, utekali sme čo nám nohy vládali. Po chvíli nepričteného behu sme počuli štekot chorvátskych kalašnikovov. Strach nám nedovolil pozrieť späť, vedeli sme že s ostatných členov našej posádky neostal nikto živý. Utekali sme ako zmyslov zbavení, ani sme nevedeli kde, len preč, ďaleko. Utiecť pred vojnou, len kde, utiecť z tejto prekliatej vojny. Po dlhom úmornom behu sme sa zastavili a začali sme rozmýšľať. "Ak nás chytia Srbi, zastrelia nás za dezerciu". "Utekať k Chorvátom, tí čo s nami urobia"? Zvolili sme si najmenšie zlo, rozhodli sme sa vrátiť do srbských kasární.

Rozhodli sme sa oklamať Srbov, povedali sme im, že sme sa zachránili a utiekli. Pred tým sme sa uváľali v blate a schválne medzi sebou pobili, aby to vyzeralo, že sme s nimi "bojovali". Vedeli sme aj to, že svedkov zo stany srbov už nebude nikto živý, dávky zo samopalov

prezradili, čo sa s nimi stalo. Vtedy sme "ušli" do náručia krajiny, ktorá nás do vojny poslala. Je to veľké dilemma, újsť a zachrániť si holý život. V hlave sa vám víria myšlienky, utekať z prekliatej a bláznivej vojny, len kam? Kam, zakopať sa pod zem? Keby som bol aspoň presvedčený, že bojujem za správnu vec, možnože by to bolo niečo iné.

Moji predkovia prišli do Srbska pred 200 rokmi. Prišli z chudobného Slovenska do "zasľúbenej" zeme. Žili vždy v zhode s národmi, ktoré tam žili a žijú. Nikdy som vo vojne nikoho nezabil, neviem či to je hrdinstvo alebo slabosť, viete veľakrát som bol z toho zmätený. V tom zmätku, nenávisti, zloby sa staráte len o seba. Prežiť, nevidieť, nepočuť. Často z beznádeje by ste chceli aj strieľať a zabíjať. Len koho, tých čo vojnu vymysleli, tých nedostanete na mušku. Tých ostatných čo im dali zbrane, či sú Chorváti, Srbi, Bosniaci, tých mám zabíjať? Vo vojne, v každej armáde sa deje obrovská hystéria, hovoria vám a žiaľ každý tomu aj podľahne, že bojujete na tej správnej strane. V tejto davovej psychóze sa stávate slepý aj hluchý, chce to veľkú silu nevtiahnuť sa do tejto hry nenávisti. Moja vízia "zutekať" z tejto vojny, sa my stala denným krédom. Snažil som sa využiť možnosť dostať sa na chvíľu domov. Moja predstava bola emigrovať do krajiny svojich predkov, na Slovensko. Aj sa mi to podarilo, "zbalil" som svoju rodinu a s pár vecami sme prišli na Slovensko.

Ako ma prijala krajina mojich predkov, poviem na budúce. Do Juhoslávie so sa predsa ešte vrátil. Mój návrat bol "ocenený" tvrdým srbským žalárom, ale o tom tiež na budúce.

Vôho dôležitosti

Je dôležité cítiť a uvedomovať si, že jestvuje Boh, svetlo, teplo, Oheň, Voda, Vzduch a Zem, prvky bytostné zárodkov Života, Láskavou prácou jedině dôležitě...!

Kvety jabloni, čerešni hoci ľahké sú ako sen, váhu planéty majú... a keď ich včela opelí neviditeľne zmiznú a váha planéty narastá dôležitosťou plodnosti aj váhou ovocia... ..jadierok potomstva! Vesmírna podstata.

Je to tak, rok čo rok, jeden strom seká-píli druhý im dáva božk.

Ľudské "dôležitosti" tzv. pracovné, obchodné, politické, náboženské, kultúrno spoločenské... sú ozaj iba takzvané... tlačia ako ťažká okovaná rozmerovo nesediaca vojenská bota... na opátkoch vysokých lakovaná lodička, tlačia ako denný mor ako nočná mora... Ľudia sa vzájomne moria

z tzv. "dôležitých" strát a nálezov zamestnania, manželských sľubov, ideologických strán, sektárskych klubov, športovych bodov, "super" cien obchodov, "SMS" správ, odkazov, preplnených chatrí a prázdnych palácov, domov bez Domovov, svet plný bezdomovov, detí síce s rodičmi v zajatí počítačov... v skutku bez rodičov...!

V človeku sa stále ktosi proti komusi vzpiera, bráni a búri keď tlak "dôležitosti" je tak...tak búrlivý...

Je Dôležité cítiť uvedomovať si Vesmírne Živly, zvieratá a rastliny... či máme v srdci dom Boží Domov teda Lásky zvonec, či "dôležitosťami" vyhnaní sme K r i s t a a stal sa bezdomovec...?

*Joši
07052003, 05.15
ráno doma v
Poprade ******

Hlúpy Jano radí ako zlepšiť svet, v ktorom žijeme

Tieto "múdrosti" sú len múdrosťami spoza pece. Sám hlúpy Jano je nedokonalý, nedobry, často postihnutý svojimi manierami, ktorými trápi svoje okolie. Hlúpy Jano radí sebe a zároveň aj druhým. "Učí len to, čo sa chce sám naučiť". Či sa tieto "múdrosti" stanú aj vašimi múdrosťami, alebo či v nich nájdete aj kúsok svojej pravdy, záleží len od Vás. Ak by tieto rady neboli Vašou pravdou, vedzte, že vaša pravda je prvoradá, jedinečná a nedajte si ju za nič na svete vziať. Žite vo Vašej pravde a nedajte sa pomýliť, ani radami hlúpeho Jana. Ak Vás to predsa bude zväzdať z Vašej cesty, tak tieto pomýlenia Vás rýchlejšie dovedú k sebe samým. **BUĎME SAMI SEBOU.**

O pokore a prísahách

Často si pokoru zamieňame s poslušnosťou. Poslušnosť nie je pokora. Ani sľub, prísaha nám nezaručí, aby sme plnili sľuby. Hlúpy Jano radí: "Nedajte sa chytiť do siete sľubov".

Sľuby sú najväčším podvodom, ktorý páchame na sebe aj na druhých. Ako môžeme sľúbiť, že budeme dobrí, keď dobrí nie sme. Ako môžeme sľúbiť, že budeme verní, keď nedokážeme byť verní ani sebe. Ako môžeme sľúbiť, že budeme oddaní a pokorní, keď naša oddanosť a pokora je menlivá ako aprílové počasie.

Prísahou a sľubmi sa stávame otrokmi našich sľubov. Nevieme sľúbiť či odprisať, že sa dožijeme ďalšieho rána. Aj volovi dovoľme zložiť jarmo, nech sa dosýta vyskáče a pocíti čo je sloboda. Sme slobodné bytosti a sľuby otročia našu dušu, ktorá je voľná a nekonečne slobodná.

Preto partneri a manželia nesľubujte si vernosť - **Buďte verní, ak taký chcete byť.**

Nesľubujte si Lásku - **Žite v Láске, ak v nej chcete žiť.**

Politici nesľubujte lepšiu budúcnosť - **Tvorte lepšiu budúcnosť, ak ju chcete tvoriť.**

Rehoľné Rády neskladajte sľuby pokory a poslušnosti - **Buďte pokorní a poslušní, ak takí chcete byť.**

Lekári neprisahajte - **Buďte tým, čo vám hovorí Hypokratova prísaha, ak taký chcete byť.**

Každý príkaz, zákaz, sľub aj zákon zabíja Slobodu. Ty človek, slobodná bytosť, prijmeš rád službu pre druhých aj bez sľubov a príkazov.

Nech je Sloboda našim príkazom. Zrušme všetky inštitúcie, ktoré vyžadujú sľuby, bez nich dokážeme viac a navyše **SLOBODNE.**

Ak sami nevieme alebo nechceme byť slobodný, chápme aspoň tých, čo túžia žiť slobodne.

Prečo je toľko klamárov a podvodníkov?

Ludia sa často sťažujú, že ich klamú a podvádzajú. Sťažujú sa na politikov, inštitúcie, susedov, či blízkych. Ty človek, ktorý sa sťažuješ, že ta klamú a podvádzajú si sám klamár a podvodník. Choď do hĺbok svojej duše a odhalíš túto pravdu. Ak sám odhalíš túto krutú pravdu a sám prestaneš klamať a podvádzať, stane sa zázrak. Zrazu sa stane, že klamárov a podvodníkov bude ubúdať aj v tvojom okolí. Bude ich menej v politike, inštitúciách, u susedov aj u tvojich blízkych.

Si ochotný /á/ odhaliť v sebe klamára a podvodníka? Neobhajuj sa tým, že si len malý /á/ klamár a podvodník. Či robíš malé klamstvá - podvody, vždy ostaneš len klamárom a podvodníkom. A či je možné zmerať, či odvážiť, veľkosť klamstva a podvodu?

Predstavme si situáciu. Na jednom veľkom námestí budú rečníť dvaja rečníci. Jeden bude profesionálny klamár a podvodník. Všetko čo povie bude klamstvo a lož, od začiatku až do konca. Jeho rečenie priláka obrovský dav ľudí. Dav počúvajúcich bude jasať nad jeho vystúpením. Sú ochotní uveriť každému slovu jeho klamstva. Ováciami a hlasitým búrlivým potleskom odmenia vystúpenie

rečníka.

Potom predstúpi druhý rečník a začne hovoriť čistou pravdu. Zrazu sa dav rozpáchne a rečník dohovori pred malou skupinkou počúvajúcich. Celý jeho prejav je bez ovácií. Malá skupinka počúvajúcich mu za jeho prejav ani nezatlieska. Možnože si poviete: "Tak to je, klamstvo je vždy presvedčivejšie ako pravda". Mo-

žnože si poviete: "Veď je to známa vec, to vie predsa každý". Áno, vie to každý a vieš, že si klamár a podvodník?

Myslíš si, že nie si? Spomeň si na svoje klamstvá a podvody! Nevieš si spomenúť? Nechceš si spomenúť? Zdá sa ti malé a bezvýznamné? Keby si nebol klamárom nestojíš v dave a netlieskaš klamárom. Lebo klamári počúvajú klamárov.

Možno, že si povieš, už som sa poučil, netlieskam klamárom. A možno robíš ešte väčšiu

chybu, keď nepočúvaš pravdu. Keby si počúval pravdu tak nie si utrápený, nie si nešťastný, nie si chorý.

Neboli by politici akí sú, neboli by inštitúcie, ktoré ťa otravujú, neboli by blízki, ktorí ti robia zle.

Aj ja, hlúpy Jano som často tľieskal a počúval klamárov, lebo som klamal a podvádzal, aj ja som často nepočúval pravdu, o ktorej som nie len tužil, ale aj o nej vedel. Možno, že zajtra znovu zabudnem a znovu sa stanem klamárom a podvodníkom. Možnože sa to stane len preto, aby som si znovu uvedomil a rozpomenul, že klamem a podvádzam len samého seba.

Čo je to cudnosť?

"Kiež by sme boli ako kvety, zvieratá či malé deti", ktoré sa nehanbia a neskrývajú miesta, o ktorých si myslíme, že sú našou hanbou. Či lalie, ktoré sa sami opelujú zakrývajú svoje "pohlavné" orgány? Či zvieratá neodhalujú svoje prirodzenia v plnej svojej kráse? Či deti pociťujú hanbu, keď sa hrajú so svojimi "intímnymi" orgánmi?

Kto vymyslel mýtus, že musíme zakrývať intímne miesta na tele? Prečo je toľko úchyl-

ných maniakov, ktorých vzrušujú intímne miesta? Možnože príde doba, že nebudeme musieť nič skrývať a vtedy možno nebudú úchylní ľudia, ktorých zakryté miesta vzrušujú do nepričetnosti. Možnože príde doba, že sexualita bude prirodzeným prejavom človeka, tak ako je prirodzený spánok, jedenie, aj malá či veľká potreba. Ľudia čoho sa hanbíme, svojej prirodzenosti? Ved' či žobrák a kráľ vykonávajú základné fyziologické potreby inak?

Učme sa od tých, čo obnažujú svoje telo a nepociťujú pri tom hanbu! Učme sa aj od tých, čo verejne a bez zábran demonštrujú svoju sexualitu!

Ved' či sme my iní? Nie sme len skrytí

a hanbliví?

Ak nevieme prekonať vlastnú hanbu, tešme sa z tých ľudí, čo tieto zábrany prekonali. Neodsudzujme tieto prejavy. Našou cudnosťou často potlačujeme prirodzenú sexualitu, ktorá nám je daná. Či práve potlačovanie základných ľudských pudov nevytvára abnormálne správanie jedincov? Či práve násilné potlačovanie sexualitu nevytvára ešte väčšie násilie?

Tabuizovaním, mystifikovaním, **cudnosťou** produkujeme potenciálnych násilníkov, ktorých sú plné väzenia. A najhoršie je na tom, že vznikajú ďalší.

Nie je lepšie byť prirodzený ako **cudný**?

○ telepatii ○ telepatii ○ telepatii

Na určitú dobu nahrádzame tému o levitácii inou témou nemenej zaujímavou, o telepatii. O tomto fenoméne sa mnoho popísalo. Ľudia aj túto tému mystifikujú, myslia si, že je to vyhradené pre zvláštnych jedincov. Telepatiu využívame bežne v reálnom živote. Telepatia je aj to, keď niekoho spomíname a objaví sa za dverami: "Spomínaj čerta a čert je tu". Keby sme len na malý zlomok využívali telepatiu, zistíme, že nepotrebujeme telefóny. Zistíme, že nepotrebujeme pošty, televíziu, družicovú satelitnú techniku. Telepatia nie je obmedzená časom a priestorom, pomocou telepatie môžeme komunikovať s bytosťami z iných vzdialených svetov a galaxií. Telepatia je komunikácia budúcnosti, sme schopní tomu uveriť?

Telepatia je sféra, kde sa pohybujeme na úrovni pocitov. Keby sme v reálnom živote viac inklinovali k tomuto fenoménu, dokázeme pomocou telepatie prekonať jazykové bariéry. Či aj v dnešnej dobe nejestvuje veľa ľudí čo komunikujú medzi sebou "očami" resp. telepaticky?.

Druhá forma telepatie je keď, sa stretnú dvaja cudzinci a nerozumejú si ani slovo. Ich snaha je vysvetliť cudzincovi určitú vec, situáciu. Použijú k tomu mimiku, posunky, gesta. Vložia do vysvetľovania celú dušu. Cudzinci si slovne nerozumejú, no spravidla pochopia čo im chce ten druhý povedať. Aj to je jednoduchá forma telepatie, lebo určité informácie zachytí ten druhý na podvedomej alebo duševnej úrovni. Samozrejme jednoduchšie je komunikovať bez slov, nie lenže informácia trvá kratšie, hlavne je komplexnejšia. Ak chceme slovom popísať nejakú vec, udalosť či pocit potrebujeme desiatky slov a ešte nie je isté, či nás niekto pochopí.

Telepatická informácia je v obraze a poskytne za zlomok sekundy dokonalú a presnú informáciu. Napríklad: Nieкто opisuje zážitky z vojny a určité fragmenty sú v jeho predstavách. Ten druhý počúvajúci "zachytí" jeho vizuálnu predstavu, v myslí sa mu odohrá film z tej udalosti. Môže to trvať len zlomok sekundy, za ten čas všetko pochopí a nie je už čo slovne vysvetľovať. Veľa ľudí disponuje telepatickými schopnosťami, žijú medzi nami a nemusia byť len v tibetských kláštoroch. O týchto ľuďoch sa hovorí, že sú chápari a ich cháparosť pramení z ich obrazovej vizuálizácie. Nenadarmo sa hovorí, že stokrát počuť nenahradí raz vidieť. Málo ľudí využíva tieto prirodzené schopnosti len preto,

ktoré sú nám úplne prirodzené.

Zvládnutím tohto fenoménu by sme dokázali zázraky. Neveríte? Dnes potrebujeme množstvo času na opísanie nejakej udalosti. Snažíme sa opísať danú udalosť a vyžaduje to od nás veľkú intelektuálnu námahu. Ďalšiu námahu vynaložíme pri písaní, či rukou, strojom alebo počítačom. Potom sa snažíme poslať informáciu poštou, internetom a pod. Všetko to vyžaduje veľa času a energie. Využívaním telepatie by sme mohli poslať komplexnú informáciu príjemcovi. Táto informácia by bola navyše obrazová a to by mohlo znamenať, že telepatia zruší opodstatnenosť televízií. Telepatiou je možné odovzdávať informácie aj veľkým skupinám ľudí, či národom. Stačí keď budú "príjemci" naladení na prijatie informácie.

Aj dnes to tak funguje u malých skupiniek ľudí, ktorí medzi sebou komunikujú medzi kontinentmi. Telepatia je reálna a použiteľná, tak ako sme reálny my všetci. Mnoho ľudí aj v dnešnej dobe komunikuje (nie slovom) aj s bytosťami z iných svetov a galaxií. Telepatia je antitechnologické riešenie a nemá obmedzenia ako sú obmedzené technologické riešenia. V USA postavili obrovské teleskopické paraboly, ktorými chcú zachytiť signály z vesmíru. Američania investovali obrovské milióny na túto technológiu, no signálov nie to. Vyspelé bytosti vo vesmíre nestavajú obrovské paraboly, ich komunikácia je telepatia v obrazoch. Aj keby vedeli "poslať" signál do amerických teleskopov, neurobia to len preto, aby sme si uvedomili, že naša "technológia" je primitívna a naša technologická cesta vedie do záhuby. Pripustia naši vedci, že naša technológia je

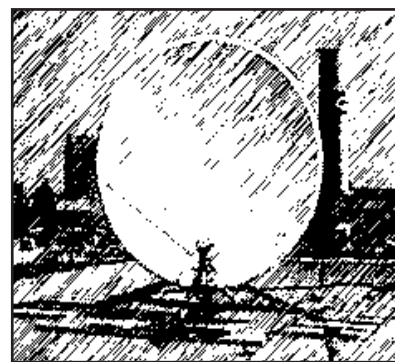
že nevedia "počúvať". Ľudská ješitnosť, hovoriť len o sebe, nedovolí vniknúť do srdca toho druhého a porozumieť mu. Zvládnuť telepatiu znamená, nehovoriť o sebe, ale počúvať druhých. Ak sa naučíme počúvať druhých, naučíme sa aj telepatickým schopnostiam,

primitívna? Pripustia, že hazardujeme s materiálnymi, energetickými, finančnými a ľudskými zdrojmi? Pýcha, neomylnosť, ješitnosť nedovolí, aby vedci, politici uznali, že technologická cesta je primitívna.

Signálov z vesmíru nieto a navyše nás to núti si myslieť, že sme jediný vo veľkom a nekonečnom vesmíre. Tento totálny omyl robí pyšných ešte viac pyšnými a neomylných ešte viac neomylných. Keby sme tieto miliardy investovali do iných užitočnejších záležitostí vyriešili by sme hlad, biedu, konflikty na celej planéte Zem. Ničíme planétu vyčerpávaním energetických, materiálových a ľudských zdrojov, len preto, že pár pyšných a neomylných, nás presvedčili o svojej pravde. Bez nás nevedomých, ktorí sme nevedomí vedome či nevedome, by nebolo pyšných a neomylných.

Poznáme spôsob, ako rozvíjať naše prirodzené telepatické schopnosti, ktoré sú nám dané a využívame ich v menšej či väčšej miere všetci. A vôbec to nie je zložité a ťažké. Až príliš ľahké, aby sme tomu uverili a venovali tomu väčšiu pozornosť.

Nabudúce si povieme ako zvládneme pokus s telepatiou. Stačí keď sa nájdú dvaja ľudia, ktorí sa pred tým dohodnú, že si budú posielat' obrazové telepatické informácie. Budú to obrázky nakreslené na papier. Je jedno či budú od seba vzdialení len vo vedľajšej miestnosti alebo tisíce kilometrov. Ako zvládneme tento pokus si povieme nabudúce. Tento pokus môže zvládnuť každý, bez obmedzenia veku a pohlavia. Stačí byť pokojný a uvoľnený a uvidíte zázrak. Zázraky si nosíme v sebe a stačí ich objaviť. Stačí trochu ochoty a nič nie je nemožné.

Vaša listoreň

List od Jošiho

Milá redakcia,

Prečítal som si pozorne čiernobiele "Dúhové noviny". Myslím si a cítim, že sú v prospech každého kto ich - tak ako každý text - číta pozorne - dočíta, alebo ich môže s nevlou odložiť. K ohlasu, ktorý práve čítate ma podnietila veta v úvodníku č.4... *Ozvali sa hlasy, aby sme boli opatrní pri šírení našich informácií. Aby sme zmiernili naše témy, aby sme sa vrátili k vŕednosti a zvyklosti, ktoré sú...*

Prosím pekne a z časopisu Priestor pre život, ktosi sa bojí vlastného tieňa, urobil verejný Samizdat... a samizdaty, tie sa čítali v tichu pod "prikrývkou"...verím, že dnes sa môže tento časopis čítať verejne, bez no...no...no...hroziacich prstov. Je to vec názoru a osobných spoznaní, informácií zo spoločenského prostredia, v ktorom momentálne žijeme - vieme a či sme vedení - vieme čo máme vo vedomí a podvedomí?

Čo je to mať vlastný názor? Môžeme si to dovoliť voči Bohu - Vesmíru? Koľkokrát sme naše názory menili a meníme, podľa osobného prospechu, volíme ich ...hlasujeme! Napríklad môj názor môže byť, že: "Môj názor, to dočasne horiaca sviečka. Ticho hreje a svieti... Ak plamienka sa dotkneš, možbyť, prsty spáliš... ak fúkneš Svetlo zhasíš...tak radšej ohrej, skôr ako sa vzdialíš."

Časopis Priestor pre život považujem a cítim ho ako jednu malú sviečku, ktorá zachránila život trom horolezcom v malom stane vo vysokých horách. PPŽ je sviečka, ktorá tu a teraz aspoň sa snaží, zachraňovať tých čo sú pre "zviditeľnených", neviditeľní za bieleho dňa. Poznám človeka, volá sa Peter, (od nástupu "demografie" ako sa kedysi v parlamente vyjadril jeden zo zástupcov ľudu) je v podstate úradne nezamestnaný, ale pracuje poctivo!

"...od obchodu k smetisku, zhrbeno kráča dopredu, akoby sa vlnil, za sebou ťahá vozík starého kartónu..." aký má priestor pre život, **z b e r a č kartónu?**

Má choré prsty na nohách, po omrzlinách, ale v očiach svetlo, rozhorčenie mysle na jazyku.

"...tvár ako kartón vlnitá, oči od srdca sa smejú, monotónne vŕzgajú kolesá vozíka aj ľudské kolená a staré nohy..." Za socializmu odpracoval 25 rokov na budovaní Prahy.

"...z očí mu ide stále smiech, vie, že všetko Tam hore aj všetko okolo neho, vie, že všetko je Jeho, bez potreby vlastniť... odovzdá kartón do zberu a zájde na pivo". **Tulák je kráľ...**

PPŽ nepresvedča, nemá lživý vresk zavádzajúcej reklamy ani stret záujmov, cítim, že pomáha..."petrom", bezdomovcom s domami či bez nich, nám viditeľným v tieni tých "zviditeľnených". PPŽ píše o našom spoločnom priestore pre život sťahuje ľudskému egoizmu závoje. Tie "hlasy" sa môžu ozvať, verím, že PPŽ im priestor na vyjadrenie názorov poskytne.

Lahko je vypnúť svetlá, zatvoriť oči oknám našich domov - bytov, len nevidieť, čo sa robí tam dnu aj von... naivne dúfajúc v rozhrášenie hriechov seba samých aj našich novodobých kaifášov, pilátov a ich poskokov, vládcov bez svedomia, pijanov riedených poloprávd... tribunov a raz hosanna a potom ukrižuj podtribúnov. My pohľadme Ježišovi Kristovi Láskou tvár ako Slnko, Voda, Vzduch a Zem hľadajú nám.

Priestor pre Život... je teraz tu, vždy a všade na nám zverenej (zapožičanej) planéte Zem, prečítovať a uvedomovať si sám seba a teba... My stvorení sme pre spolucítenie. Každý v sebe nosíme malé zrníčko peľu, z vesmírneho Kvetu *Inteligencie...*

JOŠI

Odpoveď redakcie:

Ďakujeme JOŠI (naš stály dopisovateľ vlastným menom Jozef, poz. redakcie) za Tvoje príspevky v podobe krásnych básničiek

a próz, ktoré obohacujú náš časopis. Máš pravdu, že sme sa zľakli svojho tieňa. A predsa je možno dobré náš časopis čítať pod perinou, skryto alebo sám, tak ako sa kedysi čítali samizdaty. Niekedy aj my máme strach, či pochybnosti, že ľudia odvádzame od ich cesty. Často pochybujeme, že či "apokalyptická" cesta vedúca k sebazničeniu väčšiny členov ľudského spoločenstva, je tiež len cestou. Aj krivajúci a potácajúci je tiež len chodec na ceste k poznaniu. Niekedy si pripadáme, že sa snažíme radiť krivajúcemu a potácajúcemu, aby nekríval a nepotácal sa na ceste. Ak niekto kráča potácajúci a krivajúc, to nie je ešte to najhoršie. Veľa ľudí kráča späť, no aj to je cesta. Či aj cesta späť alebo do záhuby nie je tiež cestou? Aj z toho prameňa naše pochybnosti a možno aj strach, do akej miery môžeme druhým radiť alebo ich poučovať. No napriek všetkým pochybnostiam aj strachu zo zodpovednosti nás to učí určitej sebareflexii. Možno nás to učí aj ochote nepredbiehať moc krivajúcich a potácajúcich. Kto vie, či aj tento výrok je správny. A predsa budeme aj naďalej pochybovať aj veriť. Budeme lietať aj padať, budeme poučovať druhých aj seba kritizovať. Ak stratíme silu a odhodlanie v tom pokračovať, možnože nám niekto napíše taký list, v ktorom nás zase povzbudí a zase budeme kráčať ďalej, možno krivajúci a potácajúci, vedno so všetkými, no predsa o kúsok ďalej.

Redakcia PPŽ

List od Katky

Zdravím Vás,

Chcem sa Vám poďakovať za obsah Vášho časopisu. Konečne niekto robí niečo poriadne a zmysluplné. Tiež som prišla na isté životné "pravdy" i keď je pravda, že ma k nim dovedli iné cestičky ako tie Vaše. Je priam neuveriteľné, že viacerí ľudia s rôznymi životnými osudmi môžu dospieť k rovnakým alebo podobným výsledkom. Veľmi si vážim ľudí, ktorí vedia, že rozprávky nie sú "len" rozprávkami, že smrť je len začiatkom nového života, že myšlienky majú dopad na hmotný svet... Celý môj život je veľká túžba po Bohu. Roky som ho hľadala v ezotericko - filozofických spisoch, až som došla do bodu, kedy hľadám Krista v ľuďoch. A vo vašich článkoch je život, pravda, naozaj je nutné čítať medzi riadkami. Trošku mi vadí, že autori sa nepodpisujú pod články. Chcela by som vedieť, kto je za obsahom jednotlivých článkov. Chcem spoznať osobne niektorých ľudí, ktorí píšú a chcem Vám aj nejakú pomocť. Otázka je ako... Napadlo ma distribuovať Váš časopis aj cez malú predajňu, ktorú mám. Nechcem žiadny zisk z predaných časopisov. Chcem Vám len pomocť dostať Váš časopis do väčšieho okruhu ľudí. Bude mi ctou ponúkať Váš časopis zákazníkom. Otázkou je či súhlasíte aj s takouto formou pomoci.

Katarína Martin

Odpoveď redakcie PPŽ.

Veľmi ďakujeme za Váš list. A ďakujeme ešte našim spôsobom, že **Ste, že ste našli nás a my Vás.** Naše články možno nepodpisujeme, či neoznamujeme meno autora asi aj preto, že autori alebo spoluautori sme my všetci. Či ste sama nezistila, že mnohí dospievame k tým istým záverom alebo výsledkom? Možnože sa tým snažíme prezentovať viac názory, ako autorov či spoluautorov. Spoznať nás "malú skupinku bláznov" nie je vôbec problém, keď sme navyše z jedného mesta. Váš návrh distribuovať "naš, váš" časopis formou ako navrhujete, sa nám zdá fantastický. Boli by sme radi, keby sa to podarilo aj iných mestách Slovenska. Naš časopis ponúkame v rôznych mestách Slovenska, čiže náklady na dopravu nám "pohltila" takmer celý zisk, ktorý by sme radšej investovali do výstavby kempu, alebo kempov v iných mestách Slovenska. Možnože "naše" kempy by boli prvou perličkou, že Slovensko sa dokázalo vysporiadať s bezdomovectvom, chudobou, beznádejou a nepochopením ako vzor pre celú Európu. Pomôžete nám v tom? Pomôžete aj iní? Na Slovensku je veľa úžasných ľudí, ozvite sa nám. Pomocť druhým znamená pomocť aj sebe, mnohí to nie len tušia, mnohí to už vedia.

A to je pre nás, Vás veľmi dobré.

Redakcia PPŽ

Vaša listáreň

List od pani Vieri

Vážený pán Diškanec,

Ja si dovoľím, len skromnú radu - alebo opísanie pocitu napr., Rady hlúpeho Jana, ale aj ostatných, je z nich cítiť podtón sklamaní zo života, vanie z nich irónia. Na jednej strane sa cituje Biblia, na druhej strane popiera existenciu zlého Diabla. Možno tým čo píšu tieto články chýba v duši pokoj, Láska a šťastie, po ktorých tu volajú, ale nie sú schopní nikomu ju dať, aspoň nie tú pravú. Je tu veľa kritizovania a sarkazmu, skúste do riadkov vložiť, to čo vy všetci pýtate pre seba, Lásku a pokoj. Keď stretnete človeka, ktorý sa usmieva, určite sa aj Vy usmejete. Keď čítate noviny plné smútku a pichľavosti aj Vaša reakcia je plná zlých pocitov. Viem pochopiť, že je ťažké byť v pohode, keď človek bojuje o prežitie a je bez práce ale, vždy bolo v podzámku veselšie a viac Lásky ako v zámku. Prajem Vám dni plné úspechov, pohody a radosti zo života. Tieto riadky nie sú kritikou, ale opísanie mojich pocitov pri ich čítaní. Ak niekto chcel spáchať samovraždu a bol v depresii, prečítal Váš článok určite oľutoval, že zostal žiť. Možno som to zle pochopila, ale tak to vyznelo, mali by sme pomáhať žiť a nie podporovať samovraždu, to je ne-

správne. Aj keď si možno každý z nás povedal, že je to rýchlejšie a jednoduchšie. Tieto myšlienky sú od Diabla, ktorý si takéto dušičky zbiera a preto do pekla s nimi. Robme si život krajším tým, že budeme na seba milší a častejšie vpusťme úsmev a humor do života. Veď po každej búrke slnko zasvieti.

Viera

Odpoveď redakcie

Vážená pani Viera,

Ďakujeme za váš list, ktorý pre nás veľmi podnetný a inšpirujúci. Musím reagovať priamo, lebo autorom Úvah hlúpeho Jana som ja sám. Pár krát som mal to "šťastie" či smolu poznať viac potenciálnych aj reálnych samovrahov. Ja sám, som mal v úmysle spáchať samovraždu a preto tieto pocity z druhej strany sú mi blízke a poznám na vlastnej koži. Časopis, ktorý tvoríme je v mnohých veciach pohľadom z druhej strany. A vôbec nemusí byť totožný s názorom väčšiny. A vôbec náš pohľad nemusí byť pravdivý a objektívny, ako sme zdôrazňovali už viackrát. V živote som zažil veľa sklamaní ako píšete, to je fakt a z mojich článkov vanie irónia. Keby som mal v duši pokoj, starám sa len o svojich blízkych a o seba. Zažil som to, radoval som sa, no nebola to skutočná radosť, smial som sa, no nebol to šťastný smiech.

Priestor pre život

Máte pravdu aj v tom, že mi chýba v duši pokoj, Láska a šťastie a je tu veľa kritizovania a sarkazmu. Keby som mal v duši pokoj, Lásku, šťastie možnože by nikdy nevznikol tento časopis. Preto ďakujem Bohu, že nemám pokoj, Lásku a šťastie a ďakujem za nepokoj, nelásku a nešťastie, ktoré ma dovedli na moju cestu. Možno, že je to moja chyba, že sa nedokážem radovať z ľudského trápenia a zbytočnej bolesti, možno aj preto sú moje články presýtené kritikou, sarkazmom či smútkom.

Vaše pocity sú nepochybne správne, lebo pocity nás nikdy neklamú. V existenciu Diabla neverím, to je môj pocit a dlhoročné poznanie. No verím v existenciu diabolských a satanských schopností u ľudí a to nie je to isté. Nezničíme "diabla" tým, že ho pošleme do pekla, možnože nám len zostáva, "umilovať" naše diabolské či satanské vlastnosti k smrti. Je to ten najťažší "boj"- boj sám so sebou a nejestvuje väčší nepriateľ ako sme my sami. Nejestvuje v pekle ani na Zemi, len v nás samotných.

Nechcem nahovárať samovrahov, aby sa samovraždili, chcem len pripomenúť zodpovednosť nás ostatných, že každý pohľad má viac pohľadov. Môj pohľad nie je lepší ako ten Váš, je len iný. A hlavne o to ide v našom netradičnom časopise.

Daniel Diškanec, redaktor časopisu Priestor pre život

Zaujímavosti z ulice

Neverili by ste, čo všetko sa dá zažiť pri distribúcii časopisu. Za celý deň počujete toľko výhovoriek, že si myslíte, to predsa ani nie je možné. Niektorí ľudia sú už tak pohltení svojim egom, že si už nepotrebujú obhajovať svoje rozhodnutia pred svojím svedomím. Úplne sa dali pohliti dnešným štýlom života "len všetko pre seba". Prijali konzumný spôsob života na úkor lásky, tolerance a úcty k druhým. Týchto ľudí je najviac u mužskej časti obyvateľstva a to u otcov rodín. Títo otcovia idú príkladom pre svoje deti tým,

že len mávnu rukou, zašomrujú, prípadne utrúsia nejakú oplzlosť na distribútora časopisu. **A žiaľ až 90% bezdomovcov je z radov našich rukou mávajúcich otcov.**

Ďalšia veľká časť obyvateľstva, ktoré súcítia s ostatnými ľuďmi sú naše mamy. Drvivá väčšina sa pristaví a podporí ľudí, ktorí to potrebujú. Veľakrát súcítia s ľuďmi bez domova, pretože majú svoje srdcia ešte otvorené. Najochotnejšie sú ženy, ktoré majú v rukách dve veľké tašky nákupu a určite nepatria k tým najmajetnejším. **Preto Vám veľmi pekne ďakujeme naše mamy.**

Nemali by sme zabudnúť ani na najmladšiu generáciu, v ktorej sa tvorí časť

schopná nepodľahnúť egoizmu propagovaného v médiách a spoločnosti ako takej. Vaša nevinnosť a vaše odholanie dodáva nielen nám, ale aj okoliu energiu potrebnú na zlepšovanie vzťahov medzi ľuďmi v dnešnej dobe "sám pre seba". **Preto vám ďakujeme a ďakujeme aj tým 90% otcov, že sú. Bez nich by sme neboli ani my ostatní.**

Oznam

Množstvo neobrobenej pôdy, opustených budov a domov nikomu nevadí. Naopak všetkým vadí množstvo tulákov, nezamestnaných, biedy, kriminality a násillia. Naše riešenie je zakladanie malých komunít v mestách a obciach, ktoré by dali mnohým zmysluplnú činnosť, vyriešili ich bytový problém, poskytlí prácu a ľudskú spolupatričnosť. Naším prioritným cieľom je budovanie Verejných kempov v mestách a ich okrajových častiach, no nevyučujeme spoluprácu pri zakladaní komunít v obciach a usadlostiach. Hľadáme ochotných spolupracovníkov, sponzorov, investorov ktorí by pomohli pri týchto "našich" "vašich netypických riešeniach. Mnoho ľudí v dnešnej dobe a určite aj v budúcej bude postihnutých takzvaným fenoménom "vyhorenia osobnosti". Tento fenomén nie je známy ani odborníkom čo sa venujú skúmaniu tohto problému. Nemôžeme vedieť, či sa niečo podobné nestane nám alebo našim deťom. Mnohí riešia tento problém "únikom" z tohto sveta, alkoholiz-

mom, drogami, patologickým hráčstvom a pod. Mnohí sú ochotní prijať pomocnú ruku, ročné fungovanie prvého Verejného kempu v Priekope pri Martine dokázalo, opodstatnenosť a realnosť tohto riešenia. Budujeme útulky pre zvieratá, čo dokazuje našu humánnosť, budujeme aj útulky pre ľudí. Nie hromadné ubytovne, kde sa každý strati v anonymite, ale malé komunity kde každý človek vyjadri svoju zodpovednosť voči sebe aj druhým.

Množstvo ľudí vlastní pozemky, usadlosti, budovy ktoré sami nevyužívajú. Darujte, prenajmite to, čo sami nevyužívate. Vaša ochota sa Vám sto krát vráti. Mnohí budete namietať: "Ja by som Vám to aj dal, no čo povie moja rodina"? Vážení, aj vašej rodine sa Vám to stokrát vráti. Či sa nám dobré veci vždy nevracajú? Byť darcom znamená byť aj prímateľom. Možno že sa to Vašej rodine vráti v zdraví, spokojnosti, láske a určite aj finančne.

Stací sa nebať, prekročiť vlastný tieň, prekonať predsudky a náš strach. Odvážnym patrí svet, aj Vy ste v skrytosti odvážny.

Táto tabuľa vás víta pri vstupe do Verejného kempu

K prvej chatke pribudla ďalšia oteplená chatka

Obyvatelia Verejného kempu pri hrabaní sena

Výstavba druhej oteplenej chatky

Pokračujeme ...

Občianske združenie Proces - 3 sa zaoberá aktivitami, ktoré pomáhajú prežiť ľuďom bez domova a ostatným sociálne slabším skupinám. Prišli sme s myšlienkou budovať tzv. verejné kempy na nevyužitých pozemkoch. Prvý "Verejný kemp" sme začali budovať v Martine v lokalite Priekopa v júli roku 2002. Poskytli sme ubytovanie počas zimy 8 ľuďom bez domova. Začali sme pestovať poľnohospodárske plodiny a radi by sme rozbehli chov hospodárskych zvierat na našom hektárovom

pozemku. V budúcnosti by sme chceli verejné kempy podobného druhu budovať po celom území Slovenska. Nejde len o budovanie kempov ale aj o vytváranie komún, ktoré by začali obhospodarovat' nevyužitú pozemky v našich regiónoch ľuďmi, ktorí sú zo slabších sociálnych skupín.

Aj vďaka Vašim darom pokračujeme vo výstavbe druhej oteplenej chatky. **Vďaka Vám naši prispievatelia.** V súčasnosti žije v našom Verejnom kempu 8 ľudí bez domova, ktorí sa podieľajú na obhospodovaní hektárového pozemku. Potešilo by nás, keby sa našli ľudia aj z iných regiónov, ktorí by nám chceli pomáhať vo vytváraní komún po celom Slovensku.

Oznam

Kto daruje našemu OZ Proces-3 pôdu vhodnú na výstavbu sociálnych domčekov pre sociálne slabších. Môže to byť aj dlhodobý prenájom. Tak isto to môže byť v rôznych lokalitách Slovenska

- Kto nám daruje alebo lacno predá kozľa, kozu, králiky, sliepky a pod.
- Vedľa Verejného kempu našiel jeden bezdomovec zlatý náramok, radi ho vrátime majiteľke, zavolajte redakciu PPŽ
- Stále hľadáme dopisovateľov, spolupracovníkov, spojencov pre tvorbu časopisu PPŽ
- Hľadáme distribútorov časopisu PPŽ na území celého Slovenska.

Podakovanie

- Ďakujeme tým ľuďom, ktorí náš časopis po prečítaní nezhodia, ale dajú ho prečítať známemu či neznámemu susedovi. Veľmi nám tým pomáhate, možno aj sebe.

- Ďakujeme všetkým prispievateľom na uliciach našich miest za príspevok pre našu organizáciu. Veľmi Vám ďakujeme a budeme sa snažiť využiť Vaše príspevky čo najefektívnejšie.

- Milí čitatelia, ďakujeme za Vaše pochopenie a morálnu podporu, ktorá sa nedá oceniť žiadnym príspevkom. Vydávanie časopisu je aj pokusom o prevenciu, aby ľudia bez domova bolo stále menej.

Nesnažíme sa pomôcť len bezdomovcom, ale aj utrápeným, chorým anešťastným. A tých je na Slovensku žiaľ veľmi veľa.

Casopis Priestor pre život vydáva Občianske združenie Proces-3, Kratinova 11, 036 08 Martin 8, tel.: 0903 033 677

e-mail: proces3@post.sk, Registrácia: Ministerstvo kultúry SR, číslo 2879/2002, Šéfredaktor: Ing. Pavol Hroznár,

Zodpovedný redaktor: Daniel Diškanec

č.ú.: 5261664/5200

[http:// proces3.webpark.sk](http://proces3.webpark.sk)